

Cena edne številke dinar.

Poštnina v gotovčini plačana.

LETO XX.

MARIJIN LIST. št. 6.

JUNI 8. 1924.

Nevtepeno Poprijeta Devica Marija.

Pobožen mesečen list. Vrejšje ga z dovoljenjom cerkvene oblasti:

KLEKL JOŽEF, vp. pleb. v ČRENŠOVCIH, Prekmurje.

Cena na leto doma 10 Din., v Ameriko 50 Din.

Naročniki so deležni sada več jezernih sv. meš i dobijo k listi
brezplačno kalendar Srca Jezušovoga, tak doma kak v Ameriko.

Dari.

I. Na Velko Polansko c rkev so dar vali v Chicagi slede i: Štefan Hozjan, Štefan  ab i , Matja  Lebar, Andra  Hozjan, Štefan Cuk po 25 dolarov, Jožef  tro a, Štefana Radoha  ena, Jožef Horvat, Štefan Pr a, Matja  Hozjan, Marko Matjašec po 10 dolarov, Štefana  piclin žena, Štefan Horvat i žena, Marko Bala ek, Janoš  ab i , Martin Kelenc, Ivan Li ek, Matja  Zver po 5 dolarov. Štefan Hozjan ml., Štefan Re onja po 3 dolarov. Jožef P etek i žena, Jožef Krampa , Štefan Žerdin, Ivan Lebar, Kata Kranjec po 2 dolara; Jožef Cuk, Mari a Kranjec, Matja  Krampa  po 1 dolar. Vsi z *Velke Polane*. Z *Male Polane*: Ivan  pilak, Štefan Vuk po 20, Marko Hozjan 15, Marko Horvat 10, Marko Vouri 5, Jožef Hozjan 3, z *Brezovice*: Ivan Markoja 5, Janoš Den a 5, Jožef Tratnjek 3, Franc Somi 2, z *Nedelice*: Ivan  pilak 5, Jožef Zver 2, Franc Mao ec 2, Ivan Kolarič 1, Franc Horvat 1, z *Turni  a*: Magda Kolman 2, Ana L tar 2, od *Lipe*: Jožef Kolarič 1, z *Gomilic*: Ivan Lebar 2, Jožef Gj rk   1, z *Trnja*: Martin Hozjan 2, Ivan Kolenko, Martin  oldo , Štefan Sobočan, Ivan Jalhal, Štefan Kostric, Matja  Pr a, Štefan Kocet, Martin Hanc, Ivan Krampa , Štefan Lebar 1, z *Štrigove*: Martin Močnik, 1, Magda Trstenjak 1, Alojz Be emer 1, Andra  Jelenčič $\frac{1}{2}$, z * rensovec*: Jožef Peterec 5, Ivan Tompa stare i 5, Jožef Kolenko 5, Matja  Hajdinjak 2, Ivan T rnar 2, Ana Hal s 2, Janoš  alik 2, Verona  alik 2, Jožef Markoja 2, Martin Plej 2, Štefan Zelko 2, Jožef Kovač 1, Bara Horvat 1, Štefan Rous 1, Ivan  uri  1, Toni  piclin 1, Štefan Tompa 1, Matja  Hozjan 1, Matja  Kleiderman $\frac{1}{2}$, z * i kov*: Matja  Farkaš 5, Janoš Kostric 3, Janoš Kramar 2, Matja   uri  2, Jožef Kramar 1, Jožef Trajbar 1, Štefan  alik 1, Janoš Fujs 1, Martin Fujs 1, Martin Kolarič 1, Matja  Cigan $\frac{1}{2}$, z *Gornje Bistrice*: Mihal Gr  kovnjak 5, Štefan Vučko 3, Ivan Vučko 3, Štefan Vučko 3, Toni Vučko 2, Štefan Jak i  2, Jožef Herman 2, Jožef Kreslin 2, Štefan Kreslin 2, Mari Vučko 2, Ana Be an 2, Ivan Vučko 1, Martin Vučko 1, Toni Balažič 1, Jožef Balažič 1, Štefan Jak i  1, Ana Graj 1, Janoš Hozjan 1, z *Srednje Bistrice*: Peter Dominko 2, Štefan Balažič 2, Ivan Markoja 2, Martin Gabor 1, Janoš Hren 1, Toni Markoja $\frac{1}{2}$, z *Dolnje Bistrice*: Ivan Mao ec 10, Štefan Ritlop 2, Treza Balažič 2, z *Hotize*: Ivan Pti ar 5, Štefan Kelenc 5, Mihal Magjar 4, Janoš Balažič 3, Marija Kornik 2, Štefan  i ek 2, Ivan Vra i  2, Mihal Curek 2, Jožef Horvat 2, Štefan Balažič 1, Peter Vra i  1, Ivan Kotnjek 1, Ana Vin ec 1, Ivan Koro a 1, Franc   men 1, Štefan Kirec 1, z *Kapce*: Jožef Legen 1, Ignac  alik $\frac{1}{4}$, z *Gjertjano a*: Vod

Nevtepenoj sladkoj materi.

I po pravici (si Marija na vso velikost zvišena): nišče je naj-mre ne tak blūzi prišo k Bogi kak ti; nišče je ne bio tak bogat v božih daraj kak ti: nikomi ne telko bože milošče podeljeno, kak tebi. Kajšteč je imenitno med ljudmi, vse prekosiš: vse dare, štere je kda boža darovitnost kem delila, doldobiš. Od vseh si najmre bole bogata v posestvi Boga. Nišče ne mogo tak obinoti Boga: nišče ne mogo vživati bože navzočnosti, nišče je ne bio vreden, da bi ga Bog tak presveto, i zavolo toga si Boga, vseh Stvoritela i Gospoda ne samo prijela, nego v tebi se je na nedopovedljiv način vtelovalo, v svojoj utrobi si ga nosila, zatem rodila, ki je vse ljudi očinoga prekletstva rešo i njim je podelo zveličanje, štero ne bo melo konca. I ravno zato sem te pozdravljao i znova vroče te pozdravljam: Zdrava, milošče puna, Gospod je z teбом, blagoslovljena si ti med ženami.“ (Sv. Sophronij pūšpek: Hom. in Deiparae Annunt.)

Pozdravljam te,
Iz dna srca!
Za grešnike
Ti maš Boga.
O daj njim Ga, o, daj njim Ga
Predragoga svo' Jezuša!
O daj mi Ga
Na dno srca!
Naj Jezuša
tvoj sinek ma!

Srčen.

Krščanski navuk.

I. Zapoved. — Marijino nadčastenje.

Po svetom Dūhi vodjena Cerkev časti svetce. Med vsemi svetci i angeli pa ne stoji samo na prvom mesto Bl. D. Marija, nego njena dika v nebi je vekša, kak dika vseh angelov i svet-cov skūpno. Njej zato ide vekša čast, kak vsem angelom i svet-com. To čast zovemo za nadčast.

Marijo, Jezušovo Mater, zovemo navadno za „Mater božo“ ali za „Devico Marijo“ ali „Blaženo Devico Marijo“. Sawo po imeni „Marija“ jo nikdar ne imenujemo zavolo tiste višje časti, štero njoj po božem zgledi skažujemo. Sam dober Bog, gda jo je pozdravo po Angeli Gabrieli, jo ne samo po imeni zvao „Marija“, nego pridjao je k tomi poseben častipun naslov: „milošče si puna, Gospod je z tebov, blagoslovljena si ti med ženami.“ Ka dober Bog dela, je pravo. Zato dela to za Njim tudi njegova sv. Maticekerkev i vsaka pobožna duša: posebno časti Bl. Prečisto Devico Marijo.

Dev. Marijo je dober Bog skoz vso človečo zgodovino častio. Že v paradižomi jo je, gda je kači naznano, ka njej Ona bo glavo raztlačila, ka Ona bo oblast njegovo potrla, ki se je v kačo skrio, hūdomi dūhi. Pa od paradižoma naprej notri do rojstva Jezušovoga, to je do začetka novoga zakona skoz celi stari zakon jo je dober Bog odlikūvao po svetih patriarkah, prorokah i raznih podobah verske službe. Marijina predpoda je bila Noetova barka. Kak se je samo tisti rešo potopa, ki je v toj barki bio, ravnotak se samo tisti reši večnoga pogūbljenja, ki pride pod njeno materno obrambo i ž njov vred i po njej k Jezušu Zveličiteli. Škrinja zaveze ali kak navadno pravimo: mira božega, je na Njo kazala. V toj škrinji je bila mana, krūh nebes, v njenoj deviškoj utrobi pa Jezuš, pravi krūh angelski, naše presveto oltarsko svestvo, štero nas hrani na večni žitek. Njo je glasila jeruzalemska cerkev, štera je ozvūnaj bela, oznotraj pa pozlačena bila, ar je njena duša bila bela, čista brez vsakšega, ešče poprijetnoga greha, napunjena pa z gorečov božov ljūbeznostjov i z vsemi jakostmi v najpopolnejšoj meri. Juditha, Esther sta njenivi predpodi kak; tevi telovnoga, tak je ona premagala dūševnoga sovražnika. Njene žalosti glasi Makabejska mati, štera je sedmero svojih sinov moke i grozno smrt gledala i nje za pravoga Boga čast v smrt dala. Ona je tista devica, od štere piše sv. Izaijaš prorok, ka bo poprijela i bo kak Devica rodila sina, ki se bo zvao: Emanuel, to je Bog je z nami. Mati boža je ona.

Ona je dokonček staroga zakona i začetek novoga. Pri njej se začne nova pot za človečanstvo. To novo pot, štera v nebo vodi, Ona nosi v sebi, Naš mili Odkūpiteo je zato ta pot, kak je sam svedočo od sebe: „Jaz sem pot, pravica i žitek.“ (Jan. XIV. 6.) Kem bliže si dūšica k Bl. Dev. Mariji, tem bliže si k toj poti. Tvoja neba se pri Materi božoj začne odpirati.

Veliki spomin na našoj fermi v preminolom meseci.

Dnevi ferme, so bili lepi ali slabi, mokri ali suhi, mrzli ali topli, vsem so nam bili prijetni. Ljubezni je vse povoli. Čeravno smo tu i tam čakali lepše vremen, da bi več mogli ponuditi iz sada naše ljubezni višesnjemi pastiri, vendar smo se popolnoma podali v sveto božo volo, smo bili zadovoljni, ar smo vidili zadovoljnoga, potrpečega onoga, koga nam je dober Bog poslal kak svojega namestnika. Cela Slovenska Krajina je pokazala veliko ljubezen do svojega višesnjega pastira i te so pokazali veliko ljubezen do nas po celoj Slov. Krajini i kazali zednim zaistino angelsko potrpljivost nam vsem za nasledovanje. To so trije prvi spomini na fermanskoj poti prvoga slovenskoga püšpeka. Mamu jih pa še več. To so slovenske predge, slovenski pozdravi, slovenske molitve, slovenske pesmi. Pred tem je to ali ne bilo ali ne tak popolno, kak bi moglo biti.

A meli smo pa še eden spomin na toj poti, za šteroga niti ne smo znali, spomin zlati, sladki, ljubi dragi. Ka nam ta ferma ostane od roda do roda vu spomini, vam odkrijemo, dragi naročniki te spomin. Pri Svetom Sebeščani po končanoj sv. fermi so Prezvišeni odkrili te spomin. Segnoli so vu svoja nadra i potegnoli vö eden zlati križec i razložili, ka je to križec prvoga mariborskoga hercegpüšpeka, svetoživočega dr. Antona Martina Slomškega. V tom zlatom križi so pa bili ostanki par skalinic iz pravoga Jezušovoga Križa, na šterom je Boži Sin dūšo pūsto za nas. To je te veliki spomin. Višesnji pastir so ga sami radi vzeli sebov na pot pa se zročili v molitve pokojnomi svojemi svetomi predniki. I te jih je poslühno i njim je zproso od Križanoga v obilnosti milosti na fermansko pot, ka je ta bila v punoj meri blagoslovljena. O kak ne bi, ve so ešče ovčice z drügoverske ovčarnice prihajale k njim i prosile v poniznosti njuv višjepastirski blagoslov.

Gda vam te spomin odkrijemo, dragi verniki, vas prosimo na dvoje: 1) molite dostakrat, predvsem z ednim kratkim zdiham po sv. prečiščavanji, naj dober Bog po prošnji Bl. D. Marije, sv. Jožefa, sv. Cirila i Metoda da nam Slovencom tūdi svetnika v Anton Martin Slomškeki prvom mariborskem hercegpüšpeki; i 2) ne pozabite, ka je Gospodov namestnik z ostanki Njegovoga svetoga križa hodo med vami.

„Smo bili pri meši . . .“

(Podoba iz nevernoga sveta.)

— Nedela . . . Pet minut pred desetov vórov . . .

— Mladi fiškališ se je vsigdar lepo, elegantno oblačo. Tak tūdi dnjes je od prvoga vlasa pa do pete po najnovejšoj modi oblečen. Palco iz roke v roko devlje. To pa ne pomeni nepotrpljivosti, še celo zburkano ženo tolaži, štera se nervozno obleči. Odveč se je tak paščiti. Mila! Máva še več, kak 20 minut časa.

— Kak?— Dvajset minut?! Tvoja vóra tūdi . . .

— Moja vóra točno ide, liki predga, štera trpi dvajset — dvajsetpet minut, meša pa je samo po predgi. To de pa zadosta, či va samo pri meši.

— No zdaj sam že k redi . . . samo še kranščak! . . . Tak . . . Lejko ideva, dragi! . . .

— Klanjam se milostiva gospa! Zdravo Slavko! Kama, kama?

— K-k-k meši . . .

— A-a-a tak . . .

Celo delo pa nej tak jako silno — kak se vidi. Gospod fiškališ, gde s tem, gde s drugim guči, še novine si kúpi, — cigare je trbelo tūdi . . .

— Žena ga sili hodiva, pūsti to na sledkar! . . .

Cerkev je puna. Ravno je sv. evangelium.

Počakaj, Mila! ti poiščem mesto. — Mož se naprej rivle, za njim pa žena . . .

— Tak vidiš! — Tū maš mesto. Odpūstite oča, vaš je te kranščak? Tū je edno prosto mesto . . . Tak vidiš, si dobila prazno mesto.

— I ti?

Za mene se ne boj, jez si že najdem mesto.

Gospa vzeme knjigo v roke, dolpoklekne i se poglobi v molitev. — Gospod pa par stopajov napravi nazaj i se nasloni na steber. Pogleda se, či dobro stoji vse na njem . . . Vse je v redi! . . . Na pol se na sloni na steber, na pol se pa podpira na palico — i začne gledati sedeče v klopih.

Pri oltari je duhovnik ravno pri „darovanji“. To našega gospoda malo briga.

— Kak vidim, to je hči našega notarjuša . . . Ja! — Glej že več, kak edno leto, ka sam jo ne vido . . . Mogoče, ka je gde indri bila . . . Že vō dekla je gratala. Pa što to more biti, ki poleg nje sedi. Mogoče kakši gost? . . . To morem znati; to de dobra prilika, sam jim tak dužen z ednim obiskom . . . Dnes bova šla k njim.

Spomin živih. — Jaj, kakšni pokvarjeni zrak je tū! . . . To je za istino neznosno! . . .

Mali zvonček zvoní. Pobirač pobira. Odvetnik po navadi segve v žep i par koron vrže v rdečo turbico.

Podigavanje. — Istina, kak je zanemarjeno zračanje cerkve. Za to bi se mogli bole brigati . . .

Čūje se da večkrat pozvoni. Večina ljudi dol poklekne. Naš gospod odvetnik pa se malo bole naslonijo na svojo palico.

Spomin mrtvih. — Predpoudne lejko poiščemo notarjušove. Po obedi . . . ka mo pa delali? Lepo vreme je . . . mo se malo pelali vō . . . to si šče dugučimo . . .

Oča naš (Pater noster). — Te Sabolovi so za istino čudni ljudje, me še lejko notri tožijo.

Od oltara se večkrat čūje zvoniti. Vsi ljudje pokleknejo.

Ka je, ka je, že konec? — A tak! . . . No to je tūdi nikaj čūdno! . . . Zdaj ob edenajstoj vōri se prečiščavati . . . S tem tūdi vlečejo samo čas!

*

Meša se končala. Močen glas orgel se še vōni pred dverami čūje. — Odvetnik še more čakati par minut. — Na zadnje vidi svojo ženo. Ponūdi njoj roko:

„Tak, Mila! smo bili pri meši . . .“

„O neverni rod, kak dolgo bom pri vas, kak dolgo bom vas trpo? (Marko 9, 18.) — pa kelko je toga nevernoga sveta.

Zojka.

Nit življenja.

Kakša je smrt, takša je večnost; kakše je življenje, takša je smrt. Življenje pa visi na tenkoj niti. Ta nit se ti vtrgne, ali odreže, ali zgori. Ta nit se ti steče, gda si najmenje ne misliš; se ti lejko vtrgne, gda misliš, ka je najbole močna, i zna biti, ka ti lejko ravno ti niti moči vtrgnejo, s

šterimi si moč svojo šteo potrditi. Žalostna smrt „Don Karola“ navarskoga krala, nam to istino pokaže.

Razvüzdano življenje je toga krala položilo na betežno posteo. Doktorje, šteri so ga vračili, so njemi dali za vrastvo, ka more njegovo celo telo biti 24 vör obviö v prt, šteri je namočen v vinskem cvetji. Kda je dekla telo njegovo zašila v prt, je štela nit s škarjami odrezati. Da pa je škarje v naglici ne mögla najti, je vzela gorečo svejčö, ka bi nit prežgala. I zgodilo se je, ka se je nit vüžgala i žnjov vred tüdi prt, tak da je v megnjeni ves prt bio v ognji. Betežnik i dekla kričita za pomoč. Lüdje iz celoga kraljevskoga dvora pribežijo na pomoč i z vsöv močjov ščejo ogenj zadüšiti, ka bi rešili kralja. Ali vse je bilo zaman! Kralj je zgoro!

Vidiš, predragi čitateo, ka nigdar ne veš, gde te najde smrt. Si pripravljen ali nej — te ne pita. Za toga völo bodi vsigdar pripravljen, ar kakše življenje, takša smrt i takša bo tüdi večnost!

Zojka.

Stariši!

Ali znate, ka je alkohol? Mislim, da znate, i v kom je, tö znam, tüdi znate. Da to vse znate, zakoj pa te davlete deci alkoholne pijače? Či pitamo deco, štera so že pila žganico, što njim ja dao, se navadno glasi odgovor: Oča ali mati. Tak te ste vi starišje najveksi zapelivci svoje lastne deci, grobokopi njihove sreče! Znani nam je slučaj da je dete bilo bito, ka nej štelö piti alkoholne pijače. Nevervano pa istinsko.

Starišje premislite, ka delate! Stem škodite deteti na več načinov. Že kak dete je navadite na alkohol i to je pot, po šteroj iz deteta postane pijanec. Potem se pa ne čüдите, či sletkar kak dečko vse zapije i svoje lastne stariše pobijavle. Alkohol škodi deteti, telovno primejo se ga friško različni betegi. Dete postane slaboumno, zabito. Deteti zato nigdar ne davajte žganice i drugih alkoholnih pijač.

Pa tüdi, vi mladenci, čuvajte se alkohola. Vино brez potrebščine piti, se pravi na nečisti ogenj drva devati. Človek v pijanosti včini, ka ga je v treznosti ešče misliti strah. Pijanost i nečistost sta si dvej sestri iz pekla doma. Premislite si dobro sledeče hrvatske pregovore: Vино je povöl veselji, a ključ grehi i hüdobiji. Gda ti vinö glavo vzeme, neso noge več tvoje. Vино ne veli hajde, nego sedi. Pijana žena, trezen mož götova svaja. Od žganice kuća joče.

Razgled po krščanskom sveti.

Dečki naši domači zglasite se! Niže je popisao naš rojak, misionar Jožef Kerec v poročili „Iz misijonske hižice,“ ka bi jako rad meo ednoga našega domaćina, ki bi njemi pomagao širiti Kriztušovo vero. Te bi njemi dvoro pri meši, pomagao pri včenji katekizmuša i druga domača opravila opravlaö, gda de misionar širö kraljestvo bože. Plača njegova je tista kak misionarova: na tom sveti trüd pri širjenji Jezušove vere, na

drugom pa nepopisna plača apoštolov za vse duše, štere se povrnejo ali štere se po teh povrnjenih povrnejo do konca sveta. Dečki slovenski, če bi koga vlekla ta velika plača, naj se javi pri uredniki M. Lista.

Kongres v Velehradi. Velehrad je na Moravskom, gde ležijo ostanki apoštolov sv. Cirila i Metoda. Tū se držiže od l. 1907. kongresi, spravišča šterih namen je po svetih apoštolah Cirili i Metodi zjediniti vse Slovene v kat. veri. Za časa balkanske i svetovne vojne se ne mogo obdržati kongres, letos se pa bo od 31. jula do 2. augusta i zastopan bo sam rimski sv. oča tūdi na njem. Mōlimo celi mesec juli na čast sv. Cirili i Metodi, ka se te shod posreči i ka se vsi Slovani zjedimijo kem prle v kat. Matičerki, posebno naši bratje Srbi.

Norveška. Ta država ma 2 milijona 240 jezero prebivalcov. Samo 1969 katoličancov je bilo dozda med temi, ovi skoro vsi evangeličanci. A v najnovešem vremeni se ljudstvo sv. Brigite povrača nazaj v kat. Matercerkev. Kardinal Rossum je obiskao te orsag, evangeličanci so ga tak lepo sprejeli, da kak je pravo, lepšega sprejema ni v kat. de želi ne bi mogo pričakūvati.

Iz misijonske hižice. Torencijalno (deževno vreme v Kini) vreme se je hapilo. Čarni oblaki so pokrili sunce, premrežili zrak i povoden za povodnikov se vlevle iz neba. Rižina pola se kopažo v vodi. Doline so spodobne morji, gore so pa pokrite z meglenim dimom i čarnimi oblaki. Med prevdarkom povodni se tū pa tam zažari skoz meglo oddaljeno sunce, ali ne dugo, viher znova pritūli, čaren oblak pokrije zemlo i povoden se pali vlevle na zemljo. V zraki je toplo. Vse rastline posajene meseca januara i februara z vsov silov prihajajo na svetlo. Bonane i kokus se visoko zdigavljajo proti nebi. Na konci najuša, bomo meli že novi sad. Povodni tomi nikaj ne škodijo. Tam na konci občine (mesta) stoji mala iz blata napravljena hižica. Predeljena je z deskami i z platnom na dva dela: eden deo je kapelca, drugi deo je stanovanje misijonarov, hlapcov i katehetov v slabom vremeni i kda je nemogoče pod prostim nebom hūhati, slūži tūd: za kūhinjo. Zda je puna dima, ar oken nega, dveri pa moremo zaprete meti pred nevihtov. Požiramo dim i si brišemo skuzne oči. Bog pomagaj, vej to nede dugo trpelo, največ či dva meseca. Kda dežovje prevdari i se nekolko razjasni vūni, odpremō dveri i gledamo na bližanje gore. Iz sredine gorovja se zdigavle visoko dim. Natihoma si pogovarjamo, da si razbojnik i rižo kūhajo. Tam na vrhi gore mažo postavlene velke barake. Mnogo ljudi je tam v njuvih rokaj. Pred enim tjednom so napadnoli občino Leilokwei. Dve vōri je trpo boj. Meščani so se krčevito branili, mažo namre dobro orožje. Vendar so razbojnik i vdrl i vēs i odpeljali s sebov 12 ljudi. Prosijo drago odkūpimō zanjē. Štiri dni potem so napadnoli ves Ceksūhang. Tū je spadnoli 6 razbojnikov i dva so zgrabili. Vendar se jim je posrečilo zvezati i odegnati 21. ljudi. Prosijo po 100 ali pa 200 dolarov za ednoga. To bi se pravilo lovina ali jagerija na ljudi i ž njimi delati kūpčijo. Vnogo je srmakov i se nemrejo odkūpiti. V prešnjih letaj so je spūstili na prosto, ali zda več ne — pravijo, da je to zgūbiček zanjē — vsaki se je dao za srmaka, da bi ga brezplačno izpūstili. Zda ga rajši vmorijō. Ar je pa municija draga, ga ne strelijo, nego ga z nožom zabodnejo. Grozno podivjano je to ljudstvo, brez vsake dūšne vesti. Pravijo, da bodo te dni napadnoli naše mesto Tau Moon. Vūpamo, da se jim ne bō posrečilo, ar v mesti je nad 400 pušk, štere bodo branile mesto.

Zkoz gore vodi vijugasta pot. Misiionar premišlavlje šče naprej; ali bi bilo mogoče v tom vremeni potivati 7 vŕr peški do morske ožine, . . . nato pa 6 vŕr prebroditi z barkov na drugi breg, v malo pristanišče: Ma kok, tam pa vstopiti na parnik, šteri vodi iz Š'ekki v Makao. Tam v salezijanskoj sirotišnici me čaka nad 200 gojencov, da bi jim velki teden predgao dŭhovne vaje. Sobrati tŭdi pričakujejo za vajo srečne smrti. Če se bo vreme zboljšalo, da de se lahko šlo z barkov na odprto morje, bom zagotovo za dva dni nastopo nevarno pot. Za razbojnike se ne bom brigao. Misiionara so dozdaŭ šče vsikdar pri meri pŭstili. Največ se malo norčarijo z „Jeso kvaŭ“ (Jezušovoga vraga). Kitajcom je najmre vsaki tihinec hŭdič. Najbole se bojim vihera i povodni. Te z barkov na morji ali na širokoj reki ne rešitve. Tŭ v kuči je že 6 sirotic, štere bi rade z menov šle v sirotišnico se včit. Ednomi so očo roparje bujli — mati se hrani z malim ribolovom tam doli na morskoj obali, drŭge so brez staršov . . . brez sorodnikov . . . Zdaŭ si kŭhamo malo riže i edno zeljovo glavo, da mo večerjali. Dečica se tišči okoli ognja i vsaki šče biŭl bole moder sakač. Bomo videli, kakši žmaj bo melo, kda mo zasadili palčice v skledico. (Kitajci z palčicami jejo mesto žlic.) Stara Samku so odprli dveri i so vstopili v sobico: „No, Sámku, ka pa vi se ne bojite povodni, da prihajate v tom vremeni k nam?“ Starica so meli hlače do kolene podsŭkane; v roki bambusov trst i na glavi široki kitajski klobŭk: Vse to so odložili za dveri i so vstopili za kratek čas v kapelico, se malo pomolili i šče le potem pozdravili i odgovorili na moje pitanje: „Tin Čŭ po yao, san fu“ — (Pater, Bog vas čŭvajl) to je kristjanski pozdrav. Vej pa nesam tak daleč, da bi se mi trbelo boŭati povodni. Prinesla sem par bilic, ar znam da maš nekaj sirotic tŭ i Njim nemaš kaj dati za jesti . . . „Oh ti pa zaistino maš plemenito miseo, Bog ti povrni tvojo radodarnost . . .“ Sluga je spravo par bilic v korblec, nato smo si pa pogovorjali od raznih rečih. Deča so mi pa črevle pucala. Včeraŭ sem najmre daleč po blati prišeo iz Sheunghecw, kde sem mešŭvao, spovedavao ino predgao. Tamkajšnji kristjani so se jokali, kda sem je zapŭsto. Bojali so se za moje življenje na nevarnoj poti. Potolažo sem je, da Bog vsikdar čŭva svojega hlapca; i zaistino je pot mirna bila; samo blata i vode je bilo puno. Šče tri dni i bom za 6 tŭednov znova nastopo dugo pot. V Makao bom šo i s sebov pelao 6 sirotic. Marija Pomočnica naj nas srečno vodi skoz to pot, nevemo kelko dni bo terpela. Pred odhodom bomo mogli vse: lončke, (beli gvant) i knige v dobro mesto shraniti, zaprti kučo, nato pa jo izročiti v bože varstvo. Kda se povrnem, ne vem. Misiionarova pota so brez določenoga reda. Kama ga boža previdnost vodi, ta se poda. — Pa kak dobro bi bilo meti na takšem potŭvanji kakšega pajdaša, rojaka! Kelko več dobroga bi se napravilo za sveto Cerkev i zveličanje siromaških poganov! . . . Ali smem vŭpati na skorajšnji prihod kakšega gorečega Prekmurca?! . . . Bog daj, da bi jih bilo vngo. — Dŭhovnik Jožef Kerec, salezijanski misiionar na Kitajskom.

Junak ljŭbezni. Kapucin O. Daniel da Samareto je vmro v Tucundubi v Brazilji, gde je 25 let bio misiionar. Tŭ je dobo tŭdi strašno gobavo bolezen i je trpo 16 let v njej. Dokač ne so njemi kotriga za kotrigov zagnille i odpadnele, je predgao nesrečnim gobavcom, je spovedavao i prečiščavao. Pravi mantrnik je bio. O naj moli za zdašnji mehki svet.

Janoš 1, z *Beltincec*: Andraš Horvat 1, Mitis Rous 1, z *Odranec*: Balaz Hozjan 2, z *Lipovec*: Martin Tivadar 1, z *Meranovec*: Cecilia Simon 1, Terez Gerencser 1, Jožef Barber 1, Terez Balek 1, Terez Šušlec 1, z *Malagocije*: Štefan Čura 2, z *Horvatskoga*: Jožef Raj 1, Janoš Šreiber 1, Slovensko društvo Sv. Križa v Čikagi 5, Društvo Sv. Ivana 5 dol. Vse vkup 537 dol. 25 cent, 170.000 kron.

II. Na podporo „Marijinoga Lista“ v dinarah darovali:

Ana Ritlop Chicago 10, Gančki naročniki 22, Šömen Martin i žena M. Polana 2, Čurič Anton i žena Steelton 33, Andrej Roškar D. Lendava 30, Šeruga Matjaš Beltinci 15, Hauko Jožef kaplan Črensovci 50, Štefan Gerič Chicago 80, Frank Rožman Cleveland 400, Bakan Franc v Gerečovcih kak starišina nabrao na gostüvanji Marič Alojza i Žohar Treze 50, Nemec Matjaš Kupsinci 5, z Krajne: Gomboc Štefan 10, Marič Vince 10, Vogrinčič Majaš 1-50, Brtalanč Mihail 8-50, Občina Rankovci 30, N. M. Sobota 10, Gruškovnjak Štefan Žizki 10, Horvat Štefan Žizki 2-50, Gomboc Ivan i naročniki S. Betlehem 165, Čahuk Jožef Skakovci 5, Benc Treza Čreščan 10, Hajdinjak Ivan Beltinci 10 din. Markoja Štefan z Odranec nabrao na gostüvanji pri Šebjanič Martini 20, Litrop Jožef Gomilica 2, Zorko Štefan Beltinci 1 Din. Dev. Marija vam povrni vu imeni sirot. Vr.

V uredništvu M. Lista v Črensovcih, Prekmurje se dobijo kupiti: 1. Življenje sv. Martina püšpeka za 1 D. 75 p. 2 Življenje bl. Jezušekove Trezike po 5 Din; 3. molitvena knjiga „Hodi k oltarskomi Svestvi“ v polplatno vezana z rdečev obrezov po 12 D., v celo platno vezana z zlatov obrezov 20 Din.

Letošnji Marijini Listi se ešče vsi dobijo. Dali smo jih par sto falatov več štampaü, kak lani. Segajte po njih, ki jih še nemate. Dev. Mariji na čast spunite, bogatci, jako lepo delo, če sirotam kupite M. List. Košta samo 10 Din. na leto z kalendarom vred. — Dev. Mariji na čast žmetno najdete lepše opravilo, siromaki, kak či idete okoli i ponüjate Marijin List, da si ga düše naročijo. Vsi i bogatci i siromaki smo Marijina deca. Vredništvo.

Starinska pesem z sebeščanskoga rokopisa.

K tebi mi bežimo, Marija Devica,
Kak k svojoj Materi, nevolna dečica.

Ti si vu žalosti nevolnim
batrenje i vu pogibeli naša pomoč-
[nica.

Vsigdar si milošče Božje puna bila,
prvle nego si se od Matere rodila.

Za to je Reč s telom vu tebi postala,
ar je vsa milošča v tebi prebivala.

Ti si nam Marija vse ono dobila,
ka nam je z Adamom Eva zgübila.

Ki se vu grehoti od Eve rodimo,
i za té se nazaj od grehov čistimo.

Pö tebi smo najšli pout k zveličanji
katerismo z grehi bloudili k skvarjenji

Što je odičeni od tebe Marija,
ka si zmed vsej bila vsigdar najčistejša

Ka je tako lepo, tako odičeno,
kak si ti Marija od Boga zvišena

Svetlejša od Sunca, mejsēca i od zvezd,
lepša od lilije, i od ljepe rouže.

Što šće te Marija dostojno hvaliti,
ali po vrednosti dostakrat dičiti.

Gda bi te je jeziki vsi nafkūp hvalili,
ne bi tebé nigdar dosta predičili.

Zato si nam sina Jezušā rodila,
ar si od svakoga greha čista bila.

Kaj se ti presveta Mati nebi zvala,
vu šteroj Jezuš sam svetlōstjom pre-
[biva.

Koga neba, zemla ne more obstreiti
niti vse stvorjenje dostojno hvaliti.

Bouga si nam bila Maria rodila,
Nebe si i zemle postala kralica.

Nemre prehvaliti ta mcrska globina
Zadosta dičiti nebeska višina.

Odičena jesi ober vsej Angelov
ober vsej blaženī nebeski dvornikov.

Najblaženejša si med vsemi ženami
blagoslov tvojea sina bodi znami.

Tebi se molimo oh zmožna Kralica
moli za nas sina prosimo te deca.

K Bogi nas spre vodi ti ponizna mati,
gda nam grešnim lūdem milošče
[ne skрати.

Komi se vklan jajo korogi Angelski
vse stvari na zemli i vragi preklenski,

Boga si vu tvojoj utrobi nosila
ti mati Divica sveiti porodila.

Zato te blaženo zovejo jeziki,
eti na toj zemli i v Nebeskoj diki.

Ti si oh Marija on tūren jakosti,
komi na vūpanje beži grešnik vsaki.

Ti jesi obramba, ki te zezavajo,
šteri vu nevoli ktebi zdihavajo.

Ti nas zagovarjaj prečista devica,
da Bog ne odvrne od nas svojga lica.

Gda poslūhneš naše mile zdihavanje,
za naše grehote srca žalūvanje.

Moli za nas Bouga gda nas pomilūje
vu naši teškočaj gda nam se smilūje.

Grešnike poslūhni, ozdravi betežne,
nevolne pokrepi i obatri tužne.

Njemi jesu znane vse naše nevole,
ka so nam poslame od Božanske
[voule.

Gda nam neda Dūše vu njej prebivati,
brez svoje pomoči vu njej pogi-
[batl.

Gda nam blagoslovi poule i gorice,
živeti darūje vu mirnom pokoji.

Bodi nam Marija vsigdar pomōčnica,
vari nas od hūde žalostne nesreče.

Primi oh Marija naše zdihavanje,
pri tebi mamō velko vūpanje.

Ti nam ščeš sprostiti miloščo od Bouga
od tvojea sina Jezušā Kristuša.

Komi bojdi od nas vsigdar dana
dika na nebi na zemli vekvekoma.

Amen.